

Вървимъ полека ние дѣ носятъ ни краката,
 Подъ химна на стомаха, унесени въ мечти,
 И Донъ Кихотъ разправя, разрошилъ си косата,
 За подвизи и мжки, за своитѣ бѣди.

За множествата шумни прѣдъ столичнитѣ хали,
 За сънища чаровни (месо билъ сънувалъ!),
 За четвъртъ кило хлѣбецъ, а нѣкога какъ яли
 Кокошки, тлъсти гжски и пити кашкавалъ.

Разправя той горещо, въздишаме двамина
 И планове велики кроимъ ний и вървимъ.
 „Ехъ зимата проклета, кажи речи го, мина.
 Ала стомаха, друже . . . Туй 'какъ ще наредимъ?“

На миръ не ни оставя загадката стомашна.
 Каквото да започнемъ, все стигнемъ тозъ въпросъ.
 И мислиме двамина: на тази мжка страшна
 Да иска, може лесно да тури край Христосъ.

Да слѣзне на земята, па може и отгорѣ,—
 И столичнитѣ псета, тѣзъ glutници безброй,
 Съ една-двѣ думи само — на агнета да стори
 О, какъ добрѣ ще бжде. Но салъ да иска Той!

Вървимъ полека ние, бродягитѣ печални,
 Азъ блѣдни СанчоПансо, той — гладний донъ Кихотъ,
 Рѣшавайки задружно изъ улицитѣ кални
 Въпроси трѣрдѣ важни изъ днешния животъ

Загледани далече, въздишаме дълбоко
 При споменитѣ тежки за миналитѣ дни,
 Но мърне ли се нѣйде момиче свѣтлооко,
 И азъ и той се сепнемъ . . Ехъ, знайте, младини!